

Minä olen Arto Tiihonen, liikuntasosiologi ja filosofian tohtori. Ja ihminen, jolla on ollut monta roolia elämäni näytelmässä, jonka nimi on ”Jalkapallo ja työelämäprofessori”. Tuon näytelmän käsikirjoittaja toi jalkapallon elämään aivan pikkupoikana, kun paikallinen mestaruussarjapelaaja antoi minulle nahkapallon. Vieläkin voin tuntea sen riemun, kun läksin kuljettamaan tuota maagista palloa pyrkien ymmärtämään ja hallitsemaan sen liikkeitä.

Samaa riemua tunnen vieläkin, kun kirmaan ikämiesten joukkoon pallo jalassani. Suhde jalkapalloon onkin minulle kuin elinkautisvangin, joka ei pääse siitä eroon, vaikka joskus haluaisikin. Minä en ole halunnutkaan.

Näytelmän toinen rooli - työelämäprofessori - on tuottajan rooli. Hän onkin tuottanut lukemattoman määrän artikkeleita, joissa käsitellään jalkapalloa pelaajan, valmentajan, seuratoimijan, katsojan, median ja tietysti tutkijan ja kehittäjän näkökulmista. Tuottajan ote on aina ollut ymmärtävään pyrkivä, tietämystä ja osaamista lisäävä.

Tätä tuottamista olen jatkanut vuosikymmeniä tahdin vain kiihtyessä. Viime vuosikymmenellä kirjoitin 49 pitkäa blogiartikkeliä jalkapallosta ja viime vuonna koostin digiteoksen 2010-luvulla käytyjen jalkapallon MM- ja EM-kisojen aikana kirjoittamistani teksteistä.

Valmentamisesta ja suomalaisen jalkapallon kehittämisestä olen työstänyt omat kokonaisuudet, jotka löytyvät Palloliitolle osoittamistani hakemuksista koskien koulutuspäällikön ja seurakehittäjän tehtäviä. Vaikka en niihin tullutkaan valituksi, niin ovathan ne vakuuttavia todistuksia motiivistani tätäkin tehtävää kohtaan.

Reilu vuosi sitten kokosin toisen digiteoksen, jonka nimesin ”työelämädosentin kirjaksi”. Sen perusideana on esitellä osaamista, joka liikkuu tutkimuksen ja käytännön rajapinnoilla kehittäen tästä ristipölytyksestä uutta ja paremmin toimivaa. Tällaisissa tehtävissä olen toiminut koko työurani ajan ja tiedän, että niissä olen erityisen hyvä.

Palataan lopuksi pelaajauraani, joka käsittää vain kahdeksan täyttä pelikautta. Olen silti voittanut kymmenen SM-tason mitalia. Itse oletan, etten voi olla kovin huono joukkuepelaaja ja että minun kanssani on hyvä olla samassa joukkueessa. Olen siinä vakaassa käsityksessä, että kanssani työskennelleet ovat asiasta samaa mieltä.

Olen nyt valmis siirtymään Palloliiton ja Jyväskylän yliopiston liikuntatieteellisen tiedekunnan muodostamaan uuteen joukkueeseen. Näen siinä valtavan potentiaalin, joka voi johtaa suomalaisen jalkapallon ja sen tutkimuksen huikeaan nousuun – aina kansainväliseen kärkeen asti. Pallo on nyt teillä.